

PSALMII
CARTEA A PATRA
Psalmul 101

Un psalm al lui David

- 1 *Voi cânta bunătatea și dreptatea ;
Ție, Doamne, Îți voi cânta.*
- 2 *Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale
neprihănită. – Când vei veni la mine ? –
Voi umbla cu inima fără prihană
în mijlocul casei mele.*
- 3 *Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor
mei ; urâsc purtarea păcătoșilor ;
ea nu se va lipi de mine.*
- 4 *Inima stricată se va depărta de mine ;
nu vreau să cunosc pe cel rău.*
- 5 *Pe cel ce clevește în ascuns pe
aproapele său, îl voi nimici ;
pe cel cu priviri truface și cu inima
îngâmfată, nu-l voi suferi.*
- 6 *Voi avea ochii îndreptați asupra
credincioșilor din țară, ca să locuiască
lângă mine ; cel ce umblă pe o cale fără
prihană, acela îmi va sluji.*
- 7 *Cel ce se
dedă la înșelăciune nu va locui în casa
mea ; cel ce spune minciuni nu va sta
înaintea mea.*
- 8 *În fiecare dimineață voi
nimici pe toți cei răi din țară, ca să
stârpesc din cetatea Domnului pe toți cei
ce săvârșesc nelegiuirea.*

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 – 12 18 – 20
JOI	18 – 20
Live pe : www.cezareea.ro	
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !	

**„Să trăiești în pace, și pacea să
fie cu casa ta și cu tot ce este al
tău” !**
I SAMUEL 25 : 6

Psalmul 102

O rugăciune a unui nenorocit, când este
doborât de întristare și își varsă plângerea
înaintea Domnului

- 1 *Doamne, ascultă-mi rugăciunea
și s-ajungă strigătul meu până la Tine !*
- 2 *Nu-mi ascunde fața Ta
în ziua necazului meu !*
- Pleacă-Ți urechea spre mine, când strig!*
Ascultă-mă degrabă !
- 3 *Căci zilele mele pier ca fumul,
și oasele îmi ard ca un tăciune.*
- 4 *Inima îmi este lovită
și mi se usucă întocmai ca iarba ;
până și pâinea uit să mi-o mănânc.*
- 5 *Așa de mari îmi sunt gemetele,
că mi se lipesc oasele de carne.*
- 6 *Semăn cu pelicanul din pustiu,
sunt ca o cucuvea din dărâmături ;*
- 7 *nu mai pot dormi și sunt
ca pasărea singuratică
pe un acoperiș.*
- 8 *În fiecare zi mă batjocoresc vrăjmașii
mei, și potrivnicii mei jură pe mine
în mânia lor.*
- 9 *Mănânc țărână în loc de pâine
și îmi amestec lacrimile cu băutura,*
- 10 *din pricina mâniei și urgiei Tale ;
căci Tu m-ai ridicat
și m-ai aruncat departe.*

[Continuarea în numărul viitor]

Foaia Creștinului

„Îmi ridic ochii spre munte ...
De unde-mi va veni ajutorul ?
Ajutorul îmi vine de la Domnul,
care a făcut cerurile și pământul”.

[PSALMUL 121 : 1 – 2]

- Editorial
- Zinzendorf
- Cum pot fi mântuit ?
- Citirea Bibliei. Psalmii

Editorial. Recrutarea lui Wallenstein

„Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și
slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.” (Ioan 12 : 26)

În octombrie 1631, împăratul Ferdinand de Habsburg era la grea ananghie în
palatul său imperial din Viena.

Oștirile lui erau nimicite ; suedezii și aliații lor înaintau victorioși din toate
părțile. Atunci împăratul Ferdinand a trimis la cel mai vestit comandant de oști al țării
sale, la mareșalul Wallenstein, duce de Friedland.

Wallenstein a fost biruitor în multe lupte, dar împăratul Ferdinand îl destituise
în urmă cu un an și jumătate.

Acum trimișii împăratului Ferdinand îl implorau pe Wallenstein să vrea să facă
o nouă oștire și să-l salveze pe împărat din strâmtorarea lui.

Trupele lui Wallenstein au jefuit și au distrus orașe și sate, au purtat spaima
numelui său prin toată Europa.

Soldații lui, recrutați din toată lumea, erau convinși de invincibilitatea lui.
Wallenstein a pedepsit în oștire lui numai două lucruri cu o severitate fără milă :
lașitatea și neascultarea. În aceste cazuri, sentința lui era dată repede : „*Spânzură
bestia !*” Această vorbă era cunoscută în toată oștirea.

Era mai mult groaza decât dragostea, cea care impresiona inimile războinicilor
lui, când bărbatul întunecat, tăcut, pășea pe intervalele dintre corturi ale taberei, în
uniformă de cavaler, din piele de elan, cu mantie roșie și pălărie spaniolă cu pană
lungă roșie.

Trimișii împăratului Ferdinand l-au întâlnit pe generalul demis în castelul lui
din Friedland din Boemia, într-o strălucire mai mult decât împărătească.

[Continuarea pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Trimișii împăratului Ferdinand I-au întâlnit pe generalul demis în castelul lui din Friedland din Boemia, într-o strălucire mai mult decât împărătească.

Șaizeci de paji din familii distinse, îmbrăcați în catifea de culoare albastru deschis, cu aur, serveau la masa lui îmbelșugată. O gardă personală de 50 de halebardieri îmbrăcați splendid, făceau de serviciu în curtea castelului ; în grajdurile lui princiare mâncau mai multe sute de cai prețioși, din iesle de marmură.

Wallenstein s-a lăsat mult rugat ; în cele din urmă a preluat problema, de a recruta o armată, dar cu condiția ca el singur să aibă dreptul să pedepsească, să grațieze, să avanseze, să răsplătească, absolut independent de puterea împărătească habsburgică.

Generalii și coloneii lui Wallenstein, bărbați cu nume vestite, căliți în lupte, au plecat imediat din oraș în oraș, și-au împlântat steagurile pe locul de recrutare, un toboșar bătea toba mare, a fost oferit un acot mare, a fost citit scurtul regulament pentru ostași.

După un vechi obicei al lăncierilor pedestrași, a fost ridicată o poartă de lăncii în fața colonelului. Cine trecea prin ea, era recrutat. Țăranii părăseau plugul, meșteșugarii – atelierul, pentru a căuta aur și câștig sub steagurile lui Wallenstein, în loc de un câștig anevoios, mizer pe timp de pace. Atunci nu i-a mai păsat nimănui de regulamentele dure pentru ostași, care amenințau cu spânzurătoarea și roată ca pedeapsă fără milă. În primăvara lui 1632, armata era pregătită de luptă și bine înarmată în Maehren.

Dar victoria sperată nu s-a împlinit, iar după doi ani Wallenstein însuși a fost omorât, în orașul Eger, acuzat de trădare față de împărat.

Aur, glorie și o viață veselă au atras în toate timpurile nenumărate cete în slujba aceluia care putea să ofere așa ceva.

Cu aceste lucruri aduce laolaltă și satan, stăpânul lumii acesteia, cu toate că el este un stăpân dur și sumbru, cetele celor mai buni războinici ai lui.

Dar un Prinț biruitor mai bun a apărut pe câmpul de luptă, Isus, Fiul lui Dumnezeu.

El a trimis recrutori la toate popoarele pământului ; El pune să se strige în toate orașele și piețele :

„*Jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară !*” [Matei 11 : 30]

Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze ; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu.

Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.” (Ioan 12 : 26)

În fața strălucirii și a puterii Sale, pălește orice strălucire omenească.

În fața Lui sfinții serafimi își acoperă fețele și strigă : „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de gloria Lui !*” (Isaia 6 : 3).

Lui Îi slujesc nenumărate cete de îngeri, viteji tari, care Îi îndeplinesc poruncile (Psalmul 103 : 20).

El hrănește tot pământul și chiar vrăjmașii Lui trăiesc și mănâncă din plinătatea îndurării Lui.

El nu este un om sărac, care ține în ascultare cete ucigașe, cu teamă și groază și care le ademenește la El cu aur și pradă, nu un om al morții, pe care mâna ucigașă îl împinge dintr-odată în mormânt.

Nu, El este un Prinț al vieții, biruitorul morții, care a venit pentru ca toți care Îl urmează, să găsească sub steagul Lui viața și deplină satisfacție.

[Cont. în nr. viitor | Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui*: XV, 2 | Georg von Viebahn, BERLIN | 1909-1910 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri

[Petru Popovici]

CAPITOLUL 20

ZINZENDORF

După martirajul prin ardere pe rug a marelui reformator din Boemia, Jan Hus, „frații” au avut de îndurat veacuri de persecuții.

Mulți dintre ei au pecetluit cu sângele lor mărturia despre dragostea lui Dumnezeu și mântuirea prin Isus.

Întemnițările, torturile, schingiuirile, i-au determinat în 1722 pe mulți să-și părăsească casele lor părintești și să fugă în Germania, unde un tânăr nobil le-a acordat azil pe moșiile sale din Saxonia.

Acestei așezări, colonie de refugiați credincioși, i-au dat numele „Herrnhut” (Paza Domnului).

Tânărul nobil era contele de Zinzendorf, omul pe care Dumnezeu l-a folosit pentru o mare trezire spirituală și mântuirea multora. Biserica fraților moravieni a primit prin el un nou suflu, a cunoscut vremuri de înviore și de ridicare spirituală și de multă rodnicie. E minunată grija pe care o desfășoară Dumnezeu față de unii pe care îi alege pentru lucrări speciale. După cum albinele pentru o viitoare matcă creează o botcă mai mare și îi dau o alimentație specială, tot așa și Dumnezeu creează condiții și împrejurări speciale pentru unii aleși ai Săi. Contele Nikolaus Ludwig von Zinzendorf s-a născut în 26 mai 1700 la Dresda. La numai șase săptămâni după nașterea sa i-a murit tatăl, iar mama s-a recăsătorit.

Copilul a fost lăsat în grija bunicii și a unei mătuși. Amândouă erau femei foarte evlavioase și bune prietene cu Spener, întemeietorul pietismului german, om inspirat de Baxter.

Ele i-au dat copilului o educație aleasă, care a determinat întregul curs al vieții sale; și toate ispitele și momelile pe care le poate aduce lumea unui tânăr bogat, talentat și cu titluri, nu l-au putut abate de la calea lui.

Se distinge printr-o evlavie precoce. Încă la vârsta timpurie de patru ani, el a făcut următorul legământ : „*Scumpe Salvator, fii al meu și eu voi fi al Tău !*” El și-a ales ca motto al vieții sale faimoasa mărturisire : „*Am o singură dorință : ea e Cristos și numai Cristos*”.

Din vremea copilăriei și a anilor de școală, avem următoarea mărturie : „*Eu nu numai că am fost ferit de a săvârși păcate mari, dar în multe cazuri am reușit ca pe acei ce încercau să mă ducă pe cărări greșite, să-i fac să îngenuncheze împreună cu mine și astfel pe unii din ei i-am câștigat pentru Cristos.*

Acesta a fost cazul nu numai la școală, ci chiar și la universitatea pe care am urmat-o și în călătoriile pe care le-am făcut de atunci. ... [Continuarea în numărul viitor]

CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „*... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !”

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

[EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16]